

Не все намріяне збулося...

3 нових творів Надії ШУЛЬЖУК

***

Останні вигасли зірки,
Прозорий ранок став на чати.
Тривожать роздуми гіркі,
А недалеко так завзято
Ворушить тишу вороння,
Запахла встояна сіножать.
Хтось вивів пастися коня
Й на пастовні його триножитьь.
Розхвилювався очерет,
Сполоханий качиним криком.
Несуть сороки чийсь секрет
Через поля, озера й ріки.
Цілує в руки верболіз,
Куди не кинь – краса й роздолля.
Чому ж довкола стільки сліз
І нарікань тяжких на долю?

***

В дорогу виманило літо.
Минула кладку. Ще пройдусь
Вузькою стежкою між житом –
І вже на хуторі. Дивлюсь:
Дід – до чола дашком долоню,
Чи то впізнав мене здаля?
Густий осокір на осонні
Заворушив навстріч гіллям.
Між берегами річка плине –
Любові й пісні джерело.
І плеса синь, і спів пташиний –
Усе в мені переплелось.
А берег пахне так медово!
Трава вже просить коси.
Поза клунями знову й знову
Дзвенять пастуші голоси.
... Не все намріяне збулося.
Потік родинний геть змілів.
Тут тиша жадібно голосить,
А я мовчу: бракує слів.

***

Так музично порипує сніг,
Аж підспівую тишком-нишком.
Раптом просто мені до ніг
Із розгону упала шишка.
Роззираюсь довкола. Ова! =
От і знову збувається здогад:
Не з картинки – з ялинки живе
Білка в мене прицілює погляд.
Кучерявиться з комина дим
І холоне в ясній високості.
Хоч прийшла випадково сюди,
А прошу тебе, білко, в гості.
Коло хати у нас, далебі,
Прижились горобці й синиці.
Із запасів горіхів тобі
У новеньке сипну коритце...

Як ступила уже на поріг,
То спіймала себе на слові:
– А чи вистачить в мене на всіх
І зерна, і горіхів, й любові?

***

Так гірко пахне полинами –
Їх стільки тут, не обминеш.
Бо не буваю тут роками –
Ані стежок вже, ані меж.
Ба, бур'яном усе взялося
І справа, й з лівої руки.
То ж крадькома сюди привозять
Щось у мішках, що без мішків.
Спинив коня, із воза скинув,
Бо не його тут, бач, земля.
Хоч перехожий оком кине,
Та лиш обуриться здаля.
Нема чого тут дивуватись.
Не відбереш того, що є:
Свою до блиску чищу хату,
А що за плотом – не моє.

***

Не саджу я тепер жоржини,
А ціли ж як в причілку хати.
Ті, що яюсь від баби Пестини
Привезла мені трішки мати.
Ні Пестини давно, ні мами.
Є лиш пам'ять, як відлік болю:
Ледь квітують скраєчку поля
Поміж руж запажного цвіту
Хризантем, що милують зблизька,
Забуваю про все на світі,
Мов закохане те дівчисько.
А, буває, таке наплине ...
(Чи то жаль за уже прожитим?),
Коли очі біжать в жоржини,
Що на клумбі чужій розквітли.

***

Зимовий час. Аж моторошно серцю,
Неначе й там усе дощить, дощить.
І щось в тобі за день таке збереться,
Хоч вовком виї, хоч стань і так кричи.
Суцільний морок від землі до неба,
Яке те сонце, вже й забули ми ...
За літом плачуть придорожні верби
Й змивають теплі спогади слізьми.

***

От і снігу напорошило,
Засвітилась земля вночі.
Мов на свято, з мережив білих,
Чисту льолю вдягли куці.
Я на хвильку лиш – просто неба
Впав на плечі сніжинок рій...

Січень той, вдалині від тебе,
Знов ожив у душі моїй.

***

Лежать дороги всюди-скрізь.
Стежки – поза рікою.
Котра із них – до Моря сліз?
До Щастя йти якою?
Якби ж то знать. Якби спитать
(Сміється вітер в полі).
Усі мовчать. Шляхи лежать.
І я топчу поволі
Вже навмання свої стежки,
Тамую біль і втому.
Але найлегша все-таки –
Це стежечка додому.

***

От знов Шевченкове згадалось:
То щось останнє, то з «Трьох літ».
І в душу щось таке закралось,
«Болить, і плаче, і не спить».
Як літня ніч, життя спливає.
І ти в страху. І світ в журбі.
Чогось все ждеш, хоча не знаєш,
Що «завтра» викине тобі.
Чи буде «завтра»? Як же нині,
Де кожну мить тривожить щось?
Отак, Тарасе, на Україні
Твоїм нащадком зажилось.
Шукаєш правди чи поради
На цій «оновленій землі».
Хто вчора – друг, сьогодні зрадить,
Продасть за гроші не малі.
«Врага не буде, супостата»
Таки ж повірили – і ось
Оборонятися від «брата»
Нам, українцям, довелось.
Та нива пахне ще хлібами,
Зміліла річка ще тече.
Хтось проти нас, а хтось і з нами
Й колись підставить ще плече.

***

Все, що по осені лишилось,
Сплигло за димом в дальню даль:
Перегоріло. Спеліло –
Не перетлів за нею жаль,
Бо ж наче вчора від калини
Багрянець грав на всі боки.
Прощальний клекіт журавлиний
Торкався серця крізь шибки.
А тихий дощ. Туманний ранок ...
Було усе – і все, нема.
До попелища, мов до рани,
Грудьми приклася зима.